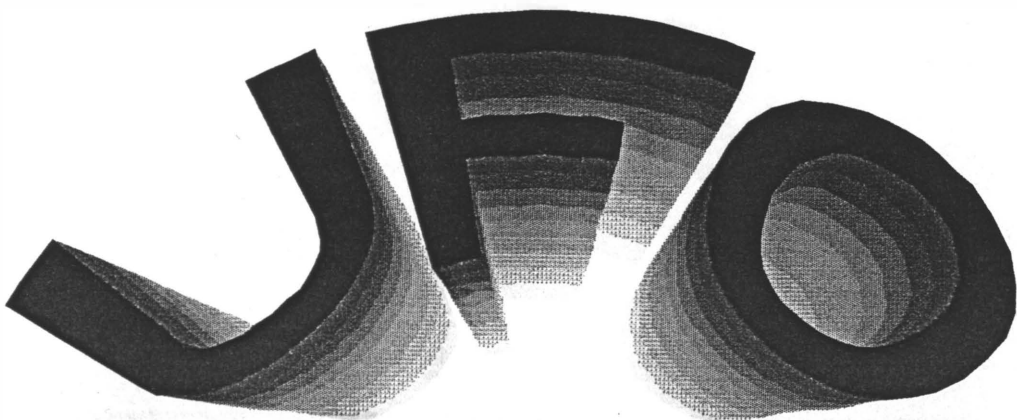
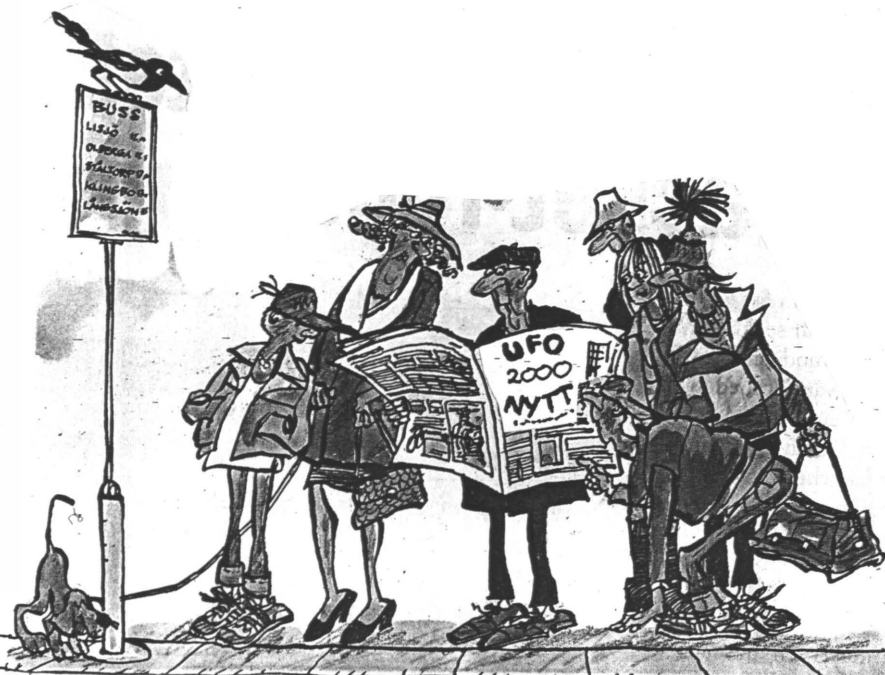
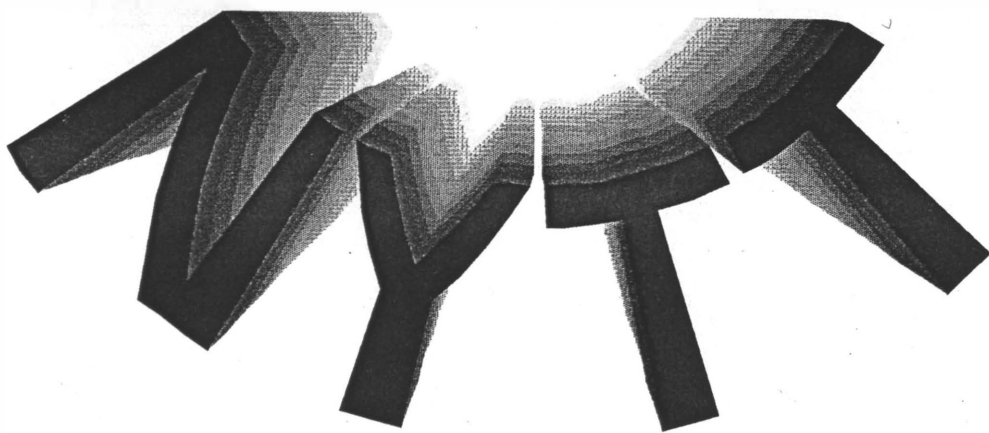

VÄSTERBERGSLAGENS UFO FÖRENING BOX 99 77723 SMEDJEBACKEN 0240-79135

NR ★ 4

2000

UFO NYTT

NR 4

INNEHÅLL :

- sid : 2 Förord
" : 3-7 Första DNA beviset i en närkontakt.
" : 8 Det kan finnas vatten på Mars.
" : 9-13 Rapporter.
" : 14-15 Ur UFO Magazine 1999.
" : 16 Första svenska rymdfararen.
" : 17-18 Skräcknatten i Vilhelmina.
" : 19 "Saxat"
" : 20 Har du sett ett UFO?
" : 21 Märkliga sammanträffanden.
" : 22-23 Är kristendomen en prästlögn.
" : 24-33 Forntidens astronauter.

UFO-NYTT är en tidning för medlemmarna i Västerbergslagens
UFO-förening. Den utkommer 4 gånger om året.

-Tre frukter om dagen
kan hålla doktorn
från magen!

FÖRORD.

Föreningsverksamhet har det någon framtid? Om man har insyn i olika föreningsverksamheter så ser man snart ett stort gap, om man inte sysslar med idrott. Trenden är TV+soffan och naturligtvis datorn. Datorn ger faktiskt det mesta som man behöver av information. Dom unga behöver inte den sociala biten som föreningslivet ger, dom får den på annat sätt. Vi kanske måste tänka om och ha intressegrupper istället. Då får man arbeta om man själv känner för det. Eller endast ta del av den information som grupper ger. Ideella grupper får idag inga bidrag så dom arbetar helt för egen maskin. En grupp behöver ingen styrelse, den har inga krav på sig. En förening måste ha en styrelse mm. Många upplever det som jobbigt. Tiden är dyrbar för dom flesta av oss. Industrier, fabriker och företag, ja alla måste förändra sig, annars har tåget gått...

Om vi skall överleva måste vi tänka till och göra något nu. Vi har många medlemmar men få aktiva. Om nu alla är nöjda med tidningen, ja då kan vi likafullt ha en intressegrupp. Den som vill vara aktiv är det utan krav. Jo, i vårt fall måste tidningen komma ut.

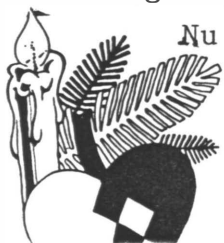
När föreningen startade var alla unga och ville så mycket. Allt var på topp. Efter snart 30 år har familjen vuxit och alla skall ha sitt, man vill ägna sig åt fler verksamheter ibland. Självt kommer jag nog alltid att i någon form arbeta med ufo-frågor mm. Jag har under årens lopp haft 2 pauser i ufo-arbetet och kanske är det nu dags för det tredje.

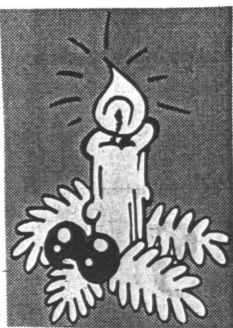
Vår förening har klarat sina kriser och vuxit sig stark. Vi har inte sysslat med något ruffel och båg, vi har haft måttet att alltid arbeta seriöst utan egen vinning. Våra medlemmar har alltid fått sin tidning i tid. Vi har försökt att få det senaste på Ufo-fronten. Utbildningen har och är mottot. Knyta nyttiga kontakter läsa och hålla oss med i många frågor som rör ämnet.

Man skall arbeta med glädje och vara motiverad, då går det bra. Men börjar det kännas tungt och övriga inte är nöjda med jobbet man gör, då bör man lämna sin plats till någon som är mera driftig.

Nu önskar jag Er alla en riktig GOD JUL och ett GOTT NYTT ÅR!

Gudrun.

FÖRSTA DNA BEVISET I EN NÄRKONTAKT.

Källa: IUR, Volum 24 nr.1, (Spring 1999)

Översättare: Per Andersen, Ur UFO-NYT.

Svenska: Gudrun Andersson.

De senaste 20 åren har den ena närkontakten efter den andra vandrat runt på tidningarnas första sidor. Det har med rätta, varit stor debatt om dessa historier. Inte minst på grund av avsaknaden av bevis. Men nu finns för första gången en DNA-analys av ett hårstrå som kan härröra från en rymdvarelse.

Denna historia kommer från Australien. Och hade den inte undersökts av Bill Chalker - en av de seriösaste ufo-undersökarna - därborta då hade den knappast fått så många sidor. Här finns för första gången ett spår efter en närkontakt, ett fysiskt spår, något som går att analysera med den moderna tekniken DNA.

Historien kommer från Peter Khoury, han föddes i Libanon 1964. Han flyttade till Australien 1973, där han bosatte sig. Han har egen firma för bygg- och anläggningar. Ett tag hade han även en cementfirma. Han vigdes 1990 med hustrun Vivian, som kommer från Grekland och de har 2 barn.

Den första upplevelsen:

Peter Khoury har i många år varit intresserad av UFO. Intresset började 1988 då han observerade ett underligt ljus på himlen. Han läste sedan boken Shirley McLains bok "På djupt vatten" av hustruns inrådan.

Senare samma år hade han ännu en upplevelse - denna gång av mera mystisk karaktär. Han låg och sov då han märkte att någon grep honom om anklarna och drog sig upp mot hans huvud. Han var helt paralyserad och kunde inte söra sig. Men han såg. Till höger om sig såg han 3-4 figurer, som hade mörka hattar på huvudet. Deras ansikten var rynkiga och de sände telepatiskt ett besked om att han inte skulle vara orolig.

På sin vänstra sida såg han två andra varelser med stora mörka ögon. Han märkte hur de förde ett rör med ett nålliknande föremål mot hans tinning. Här fick han en black out.

Då Peter vaknade, såg han ett sår i huvudet. Han gick då till en läkare och berättade sin historia, läkaren skrattade åt honom.

Peter upptäckte även andra sår på sin kropp. Några månader senare såg Peter och Vivian reklam för Whitley Striebergs bok, "Communion - a true Story" 1987, han köpte boken och läste den med stort intresse. Han kunde nicka igenkännande till Whitley Striebergs berättelser. Detta sammanhang och Peters berättelse leder klart till sömnparalyserings fenomenen, som vi tidigare har skrivit om här i UFO-NYT.

Sömnparalysering är ett speciellt tillstånd som man kan uppleva när man är i ett mellanting mellan vaken och sömn. Man är paralyserad (kan inte röra sig) och har drömmar samtidigt.

Det är idag vederlagt att Whitley Striebergs upplevelser skylls på sömnparalysering, och det samma kunde drabbat Peter.

För Peter var det naturligtvis en särskild uppriven händelse, så han kontaktade en UFO-grupp i Australien. Han var dock inte medlem länge, för gruppen upplöstes på grund av politiska motsättningar.

Detta resulterade i att Peter idag har upprättat en egen grupp med namnet "UFO Experience Support Association". Han startade den 1993, det skulle verka som en hjälpgrupp för personer som har haft närkontakt med UFO. Redan 1992 hade han haft en otrolig upplevelse som han hemlighöll i många år. Först 1999 berättade han om den för sin fru. Därmed fick övriga möjlighet att höra om berättelsen.

Två nakna kvinnor.

Händelsen skedde i juli 1992. Peter hade då varit utsatt för ett överfall på sitt arbete. 3-4 personer hade slagit honom i huvudet med en spade. Han var mycket sjuk efter denna händelse. Han fick mycket smärtstillande medicin, kräktes mycket, han var inte arbetsför.

Den 23 juli skulle han köra sin fru till stationen. Han hade sedan åter kört hemåt, men måste stanna efter vägen för att kräkas. Det var inget ovanligt. När han åter kom hem gick han och lade sig igen, han sov till efter 7. Klockan 7.30 satte han sig rakt upp i sängen. Han hade en märklig känsla - som om han var utanför sig själv, men han såg ut genom sina egna ögon. Det var som om han vore i en annan värld.

Vid sängen såg han två nakna kvinnor. En ljushårig kvinna satt på knä över honom. Hon hade inget på sig.

Hon såg ut att vara i 30 årsåldern, ansiktet var långt och hon hade en avlång näsa. Hennes hår var underligt, det såg ut som det blåst tillbaka av vinden, som inte fanns. Hon hade stora ögon, resten av kroppen verkade normal.

Till höger om honom var det ytterligare en kvinna, hon var mörkhårig och hade ett asiatiskt utseende. Medan den ljushåriga kvinnan tittade på Peter, var det som om den mörkhåriga betraktade dem bägge två. Hon hade mörk hud och såg mycket speciell ut.

Hennes ögon satt för högt i ansiktet, det var helt uttryckslost.

Plötsligt böjde den ljushåriga kvinnan sig mot Peter och förde hans huvud mot hennes bröst. Han stretade emot och drog sig tillbaka, men hon fortsatte med att dra hans huvud fram emot sin byst. Utan att Peter vet hur det gick till bet han hårt i hennes bröstvårta. Hon visade inget tecken på smärta vid bittet, men fick istället ett uttryck i ansiktet, som om hon ville säga, du gör det helt själv.

Peter hade bitit så hårt att han hade en bit av hennes bröstvårta i halsen. Det smakade gummi, och han fick inte bort det från sin hals.

Vid samma tidpunkt bara försvann kvinnorna, han såg dem inte mera. Han fick så en våldsam hosta så att biten flög ur halsen, han drack sedan ett glas vatten. Han fortsatte en stund till med sitt hostande.

Det okända håret.

Han gick efter detta på toaletten. Då han kissade kände han en kraftig smärta. Han tittade efter och fann två hårstrån virade runt om penisen. Han avlägsnade håren och såg då att det ena var 10-12 cm långt och blont. Han gömde det i en påse.

Då Peter sedan blev intervjuad, framkom det att han hela tiden haft sin pyjamas på under händelsen. Men han märkte att han satt uppe på täcket under de 5 minuter som upplevelsen varade. Han kunde inte förklara varför han satt på täcket.

Under denna händelse sa ingen någonting. Peter hade heller ingen telepatisk kontakt med kvinnorna.

Vid första berättelsen talade Peter inget om denna händelse, sedan berättade dock hans hustru Vivian om det som hänt.

Men det gick ända fram till 1999 innan någon utomstående fick veta om denna händelse.

Då Bill Chalker fick kännedom om händelsen intervjuade han Peter och fick därmed också vetskap om håren som Peter gömt. Då ledde det hela till en DNA analys. Genom privata medel lyckades det att genomföra denna kostbara analys. Gruppen som ledde det hela heter "Anomaly Physical Evidence Group", det är en anonym grupp som består av australienska vetenskapsmän, som kan hjälpa till vid sådana här frågor.

DNA-ANALYSEN.

Man utför en undersökning av hårets DNA sekvent från 16.023 till 16.400 och man utför samma analys på ett hår från Peter och Vivian. Peters hår visade full överensstämmelse med den normala europens sekvens med undantag av utbredda varianter på positionerna 16.189, 16.270, 16.312 och 16.362.

Hustruns hår visade inga varianter från det normala. Det blonda håret som Peter hittat, visade i gengäld några högst intressanta avvikelser. Där fanns 5 st avvikelser från det normala vid 16.108, 16.129, 16.162, 16.172 och 16.304. Av dessa är 3 ganska normala avvikelser för human ras. Men ändringarna vid 16.108 och 16.162 är mycket olik.

Man gick därefter ut för att söka efter personer med denna profil bland databaser med DNA-analyser. Av totalt 50.000 personer som fanns i datan, fann man 4 som kunde matcha DNA-sekventen mellan 16.023 och 16.400. En person från Kina samt tre personer från en undersökning på Taiwan.

Undersökningen blev naturligtvis gjord så att det inte skulle vara möjligt för främmande föreningar av håret eller felaktiga resultat.

Resultatet är därför i första omgången, att det blonda håret måste komma från en person med kinesisk ras. I princip kunde det komma från den asiatiska kvinna (om hon nu fanns) men hon var mörkhårig och inte blond.

Håret blev undersökt för färgning, men det var verkligen blont. Det kan då alltså tillskrivas den blonda kvinnan, om det kom från en av kvinnorna.

Därmed står man inför en gåta, för den blonda kvinnan hade bestämt inga asiatiska drag. Så varifrån kom håret?

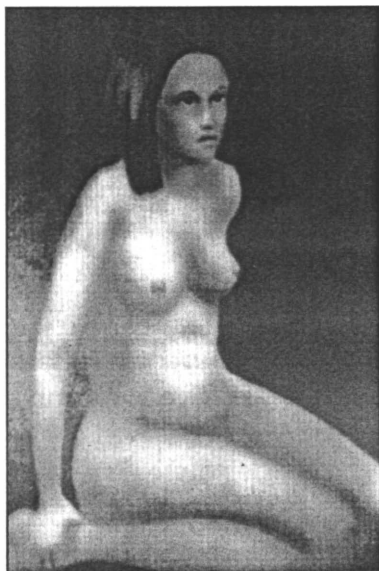
Varför kommer ett hår från en relativt liten grupp av kineser till Peter i Australien. Han har naturligtvis intygat att han inte har haft kontakt med några kineser vid denna tidpunkt. Det fanns en kines i laboratoriet vid undersökningen, så man kollade även hans hår, men det stämde inte.

Fortsatta undersökningar:

SUFOI har nyligen varit i kontakt med Bill Chalker i Australien för att höra om det framkommit något nytt i fallet. Det hade det inte. Man arbetar hela tiden efter flera analyser av håret, för att få en bättre förståelse varifrån det kommer - och om det kan vara utomjordiskt.

Fram till dess måste vi vidhålla att det faktiskt finns människor på jorden som har samma DNA profil som det blonda håret, som Peter har gett oss, men hur det hamnat på honom är ännu ouppklarat. UFO-NYT kommer igen om "fallet" får in nya detaljer.

*Peter Khoury
havde besøg i
soveværelset af
disse aliens, som
dog ser ret så
jordiske ud.*

*Peter Khoury,
centrum for en
besynderlig
nærobservation
af 3. grad.*

AF
PER ANDERSEN

10 EXPRESSEN 23/6

Rymdsonden "Mars Global Surveyor" har upptäckt markförändringar som sannolikt härrör från rinnande vatten på insidan av ett tiotal kratrar, halfklot.

Forskarnas teori är att det finns grundvatten i flytande form cirka 100 meter under Marsytan.

Eftersom kratrarna ofta är flera hundra meter djupa kan vattnet på 100-metersnivån då och då pressas fram på kraterväggarna.

När vatten tränger ut på ytan fryser det snabbt och bildar en isskorpa. Men vattnet bakom fortsätter att trycka på. Till slut spricker skorpan och vattnet rinner efter sluttningen tills det fryser och/eller avdunstar. Det vattnet har lämnat spår efter sig som sonden fotograferat.

"Det kan finnas vatten på Mars"

Nu hoppas forskare kunna hitta liv på planeten

Det är alla rymdforskares våta dröm: att hitta vatten på Mars.

Nu är oddsen goda att vattnet finns där.

Stämmer det kan det finnas liv på Mars, säger astronomen Hans Rickman, Uppsala.

Med vatten i flytande form ökar chansen dramatiskt att finna enkla livsformer på Mars. Det blir dessutom betydligt lättare för människan att i framtiden kolonisera den röda planeten.

Men inte nog med det. Vatten på Mars innebär att levande organismer för miljontals år sedan kan ha kastats ut från Marsytan vid enorma meteoritnedslag och färdats till Jorden.

Vi kan ha mycket att tacka Mars för. Någonstans kanske vi alla är marsianer, fast det är förstås spekulativt, förklarar Rickman.

Människans eviga fråga om

svar i går, när Nasa efter dagar av spekulationer avslöjade fynden av det som verkar vara vatten på Mars.

"Vatten nära ytan"

Men att det uppenbarligen finns vatten nära Marsytan är en väldigt viktig upptäckt och en stark drivkraft att åka dit, säger astronomen Johan Warréll, också i Uppsala.

Det blir väldigt spännande att se om vi kan få en bekräftelse framöver, säger hans kollega Rickman.

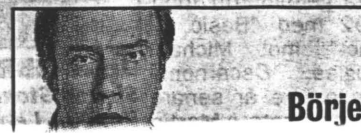
Två forskare, Michael Malin och Kenneth Edgett, har specialstuderat massor av högupp-

ner sig i bana runt Mars och kartlägger planeten.

Sonden har inte funnit rinnande vatten på ytan, men det näst bästa: tydliga spår av detta vatten. Mars är så kall och har så tunn atmosfär att vatten som tränger ut på ytan omedelbart fryser till is och/eller avdunstar.

Men om vi ser sådana här spår på Jorden är det ingen tvekan. Där finns vatten. Men när det gäller Mars måste vi gardera oss, säger Michael Malin.

Forskarna publicerar sina rön i det kommande numret av den ansedda vetenskapliga tidskriften Science.

Börje

SPÅR AV VATTEN. Bilder från sonden "Mars Global"

ÅRETS SISTA SKÖRD AV RAPPORTER.

Datum:00 05 03

Tid: 10.26-10.30

Plats: Falun

Vittne: Jan Christans

Handläggare: Birgitta Andersson.

Berättelsen med egna ord:

Jag var på väg i bil, när jag ett kvarter härifrån fick se ett ljussken, ett ljust klot, det var vitt mot ljusgult ljus, jag klev ur bilen vid korsningen Magasingatan-Bergmansgränd.

Först stod ljuset stilla, jag uppskattade avståndet till 300-500 meter, sedan började det röra sig söderut, då passerade ett äldre par, de stannade också för att titta. När föremålet var ca 1-2 km bort, gick det in i ett moln, och det syntes inte mera. Det hördes inga ljud och strax innan jag förlorade det ur sikte, ökade det farten. Föremålet syntes i ca 4 minuter.

VITT MOT LJUSGULT SKEN, LITL OJÄMNA KANTER

Datum:1997 07 29

Tid: 22.00-22.30

Plats: Nyberget, Stora Skedvi

Vittne: Anonym

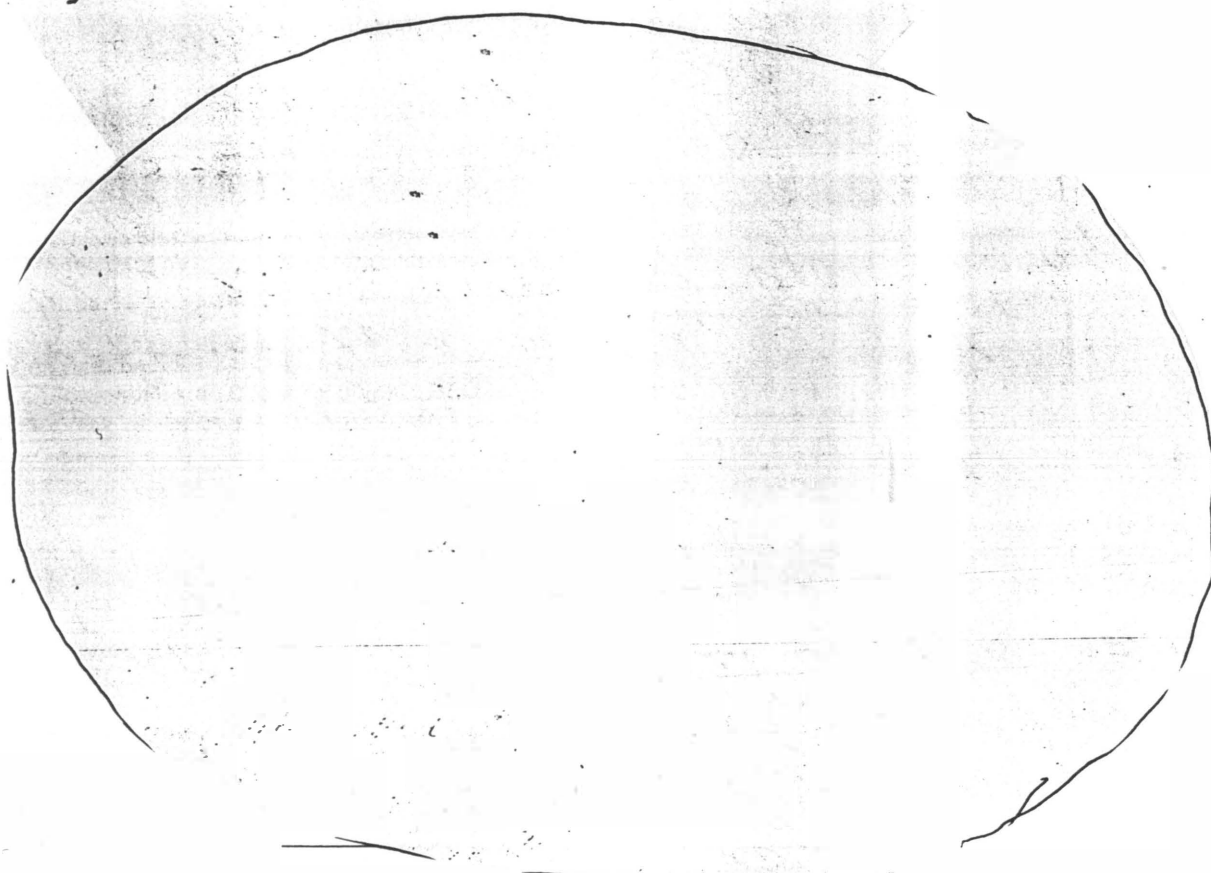
Handläggare: Bengt Karlsson.

Berättelse:

Jag åkte bil mellan Furudal och Voxnan, när jag passerat Östanvik fick jag se ett stort röd-orange runt fenomen, första tanken var att det var månen, men det var inte månen, för den var bakom mig. Det fenomen jag såg låg väldigt nära marken rakt framför mig. Jag funderade på om jag skulle krocka med fenomenet. Jah höll ca 90 km. Efter några minuter försvann det hela.

Men efter en stunds körning fick jag återigen se det och då blev jag en aning rädd. Kunde inte förstå vad det var. Senare fick jag höra om en person i Voxnan som hade sett samma sak, vid samma tidpunkt som jag. Fenomenet var väldigt stort. Avståndet var ca 300-400 meter.

Mycket stort Röd Orage

Datum: 1997 Nov-Dec

Tid: 23.00

Plats: Grycksbo-Falun

Vittne: Rune Halvarsson

Handläggare: Bengt Karlsson.

Berättelse:

Rune kom åkande i bilen från Falun mot Bjursås. Mellan Grycksbo och Bjursås strax före sjön Smölingen upptäckte han ett ljusfenomen till vänster strax ovanför trädtopparna. Rune stannade och upptäckte ett cigarrformat föremål, som i måttlig fart rörde sig i riktning mot norr. Mörkt röd och olika färgnyanser från gult till rött-grönt-blått, mot bakändan av farkosten. Han stängde av motorn och vevade ner sidorutan för att eventuellt höra något ljud. Men inget ljud kunde uppfattas. Fenomenet försvann mot norr.

Mörkt
Bla Grö Röd Gul
Mörkt
Fram

Uppföljning: Flera personer såg vid samma tidpunkt på flera platser i Falutrakten samma fenomen.

Datum: 1998 Sept-Okt?

Tid: 01.30

Plats: Stora Skedvi

Vittne: Ann-Sofie Besén

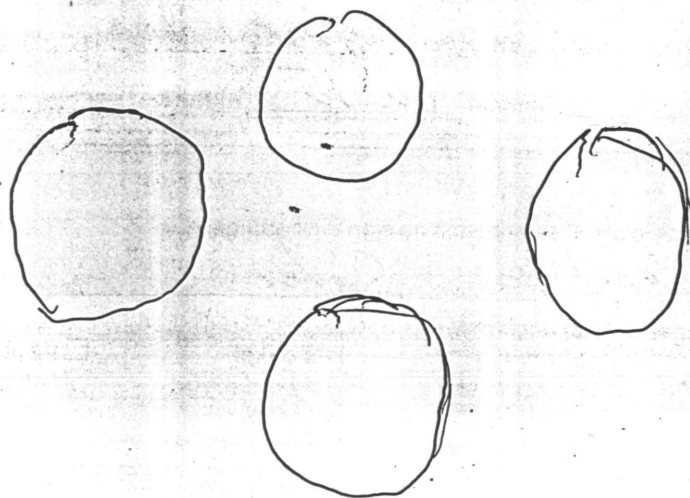
Handläggare: Bengt Karlsson.

Berättelse:

Klockan var mellan 01.00-02.00 den 17 juli 1998. Jag skulle till att lägga mig, men jag tittade ut genom fönstret för att se om mina katter fanns utanför och ville in. Samtidigt tittade jag upp mot himlen, där jag fick syn på något som såg ut som fyra stycken klot i formation. Dom skiftade i skarpt gult sken. Dom stod helt stilla över skogen. Jag gick och lade mig, men kunde inte somna, jag funderade vad det kunde vara. Tog till slut på mig kläderna och sprang över till mina föräldrar, ringde på deras dörr, mamma kom och öppnade, jag frågade henne om hon såg det jag såg, det gjorde hon. Vi gick in i köket hos henne, stod där i ca 10-15 minuter. Vi funderade på vad det kunde vara, men kom inte på något vettigt.

Sedan gick vi in till mig, vi stod och såg ut i mitt sovrums-fönster, det var fortfarande kvar. Jag drog till slut för mina persienner och lade mig för att sova. Det var svårt, jag låg och tänkte på skenet länge innan jag somnade. Har efter detta funde-rat tii och från över vad det kunnat vara. För mig är det ett frågetecken?

Skiftande skarpt Gult sken

Datum: 1998 08 15

Tid: 22.00

Plats: Hysta, Stora Skedvi

Vittne: Anonym

Handläggare: Bengt Karlsson.

Berättelse:

Vittnet kom hem med bilen, klockan var ca 22.00, hon parkerade ute på gården och steg ur, det var stjärnklart och fint väder. Hon stod stilla och tittade upp mot himlen, efter en stund fick hon se något som liknade en stjärna som startade och försvann med ryckiga rörelser. Riktningen var NNV. Färgen var gulaktigt och tiden var ca 10-15 sekunder.

Datum: 1997 Sept-Okt?

Tid: 21.00

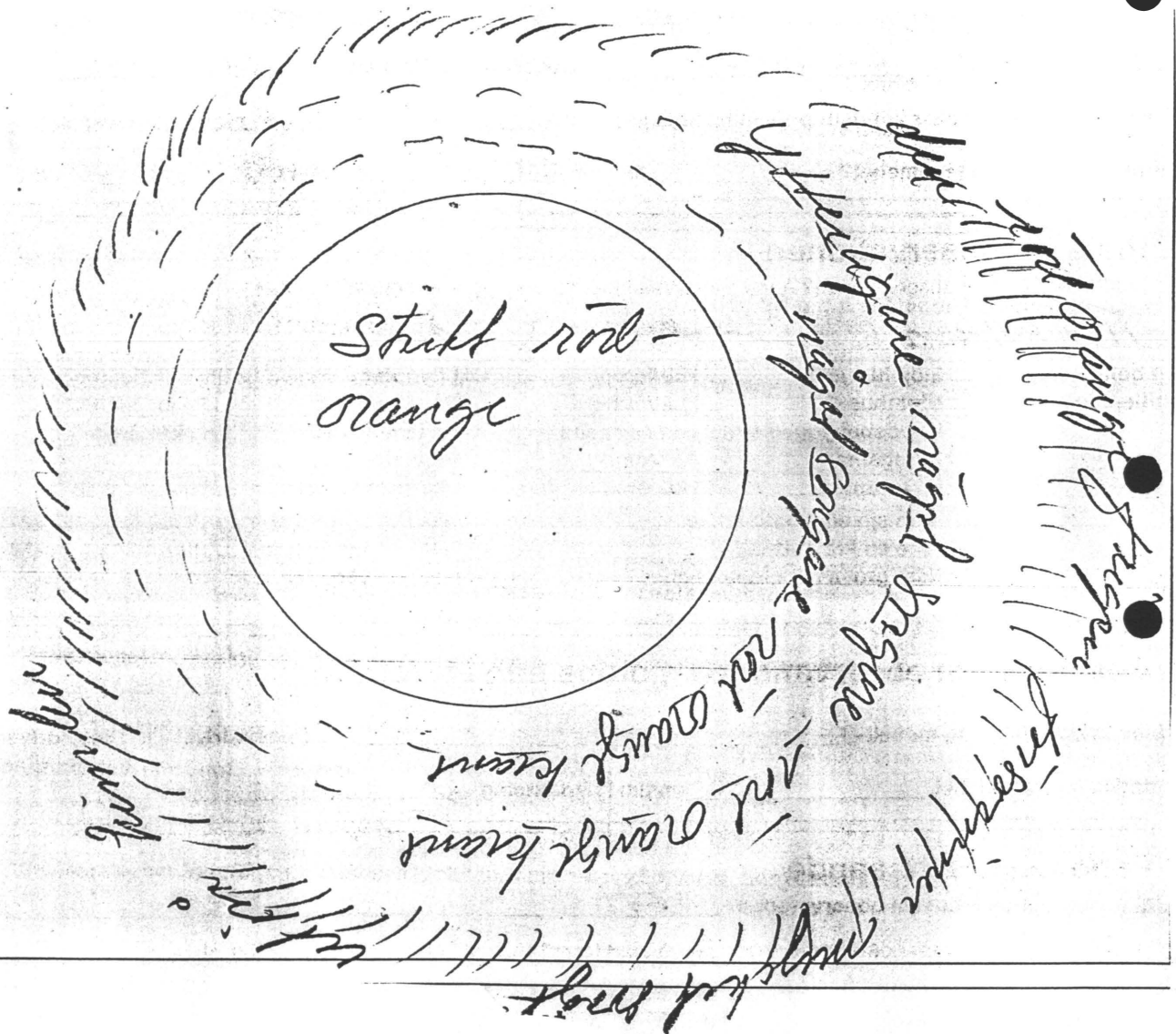
Plats: Arkhyttan, Säter

Vittne: Anonym

Handläggare: Gunnar Örjas.

Berättelse:

Jag och min syster skulle ta en kvällspromenad med hunden, klockan var ca 21.00 i sept-okt (minns inte riktigt). När vi kommit ca 50 meter efter vägen upptäckte jag ett konstigt ljus i sydostlig riktning, samtidigt fick min syster också se det. Vi stannade och stod stilla och tittade på det. Obs-tiden var ca 2 minuter. Fenomenet var runt med skarp röd-orange färg, utanför det skarpa blev det en krans med lite svagare ljus och utanför det blev det ännu svagare. Fenomenet var ljudlöst och dalade sakta ner. Vädret var klart och vindstilla.

UR UFO MAGAZINE SEPT/OKT 1999.

LONDON:

Sent i juni registrerade Christopher Martin framgångsrikt ett stort klot i fullt dagsljus över centrala London, vilket utförde förvånandsvärda manövrar in och ut i molnen. Senare samma dag filmades ett mörkfärgat föremål när det sakta passerade över London. (Båda händelseförloppen visades i UFO:s Hard Evidence 1V.)

SOUTHEND:

Mark Doulton, områdets utredare i Söderns UFO-grupp, rapporterade att två vita glödande bollar av ljus svävade tyst i åtskilliga minuter över en bil framförd av 2 systrar under hemfärd i tidig timma, den 15 maj 1999. Bollarna var "liksom strålkastarna på en Lotus-bil", pekande rakt ner mot dem. Platsen var inte mer än omkring 4 km från Englands topphemliga vapentestnings inrättning på Foulness ön.

Ingenting utom det ordinära var spårat på radar vid Southends flygplats och polisen bekräftade senare att deras helikopter inte var funktionsduglig för stunden.

GLASTONBURY:

Emma Jenkins 28 år, administrations officer från Nottingham, och med aBSc (Hons) i juridisk marknadsföring, såg tre UFO:s medan hon deltog i Glastonbury festivalen söndagen den 29 juni. Objekten som för en stund svävade och var fullt synliga i 10 min var också observerade av många andra, däribland Emmas vänner Neil Coates och Pete Proudlove omkring klockan 1 på natten.

KENT:

Mark Perry och hans partner från Orpington, Kent, är nära bekant (förtrogen) med flygplan och "intensiv luftbevakning". Natten till söndagen den 18 juli 1999 mellan 22.30 och midnatt sade Mark att de absolut verkligen såg en massa UFO-aktiviteter från sin trädgård vid hemmet i Orpington.

Till att börja med syntes ett litet ljus gå tvärsöver skyn i en nordvästlig riktning. Det stannade sedan och började att bli glänsande för att sedan bli suddigt och återigen glänsande. Och sedan flyttade det sig och "parkerade" sig själv bland några stjärnor innan molnen kom och förmörkade vår syn.

Klockan 23.30 på natten hade molnen skingrat sig i norr och vi var återigen istånd att se vårt "parkerade UFO". Men sedan började det plötsligt röra på sig och for från nordväst till nordöst blinkande som en fyr i 30 sek. eller så, ända tills det förflyttade sig in i ett moln.

10 minuter senare observerades ett litet rött ljus som fortsatte västerut innan det försvann. Några sekunder senare syntes ett oerhört starkt ljus, nästan kristallklart framträdande, flög från väst till öst, sänkte lite i höjd och sedan försvann det.

LEEDS:

Just dagen före sommarsolståndet, Andy Ellis fader, John, var ute på bakgården när han fick syn på ett underligt främmande klot över huvudet. Han rusade in för att hämta sin videokamera och filmade åtskilliga sekunder innan föremålet försvann inom filmavstånd.

DUBLIN:

Mr. David Sharkey från Dublin, Ireland, observerade ett ovanligt föremål över staden på sommaren 1994.

Jag kommer ihåg det var omkring klockan 4 på eftermiddagen, det var en mycket klar solskinsdag. En vän och jag satt och pratade på en kulle när vi fick syn på detta bumerangliknande föremål.

Jag kan inte glömma denna bild och den kommer att stanna inom mig för evigt. Föremålet rörde sig sakta och tyst och var svart till färgen. Det verkade att vara slät och jämn utan skarpa kanter eller hörn.

Vi försökte att följa det, men det försvann över nästa bostadsområde. Det har förbryllat mig sedan dess.

Från UFO Magazine sept/okt 1999.

Första svenska rymdfararen

Äntligen verkar det som den gamla drömmen om att vanliga människor skall kunna åka ut i rymden är på väg att förverkligas. Ett företag i Köpenhamn arbetar nu för fullt på att kunna skicka ut människor i världsalltet där de kan beundra utsikten och uppleva tyngdlöshet. Visserligen lär de första turerna bara räcka i femton minuter och kosta svindlande 870 000 kronor, men i alla fall.

Men tanken är långtifrån ny. Redan i mitten av femtioalet kunde man läsa om den första svenskan som tecknat biljett till planeten Mars. Hon hette Kay Barthner, bördig från Gotland och visade sig vara nära släkt, kusin på modernet, med dåvarande folkpartiledaren Bertil Ohlin, en av samtidens största kändisar.

Kay Barthner arbetade på SAS reception i New York och hade besökt den mycket uppmärksammade rymdställningen "Rymdens erövring" i Haydens planetarium, som slagit upp sina porter 1950.

I efterkrigstidens spirande välstånd följde en obegränsad tro på teknikens möjligheter och det väcktes rätt snart ett intresse för rymden som nästa erövring. I tidens anda av framtidsoptimism trodde man att om en inte alltför avlägsen framtid skulle även den vanliga människan kunna besöka andra planeter i världsalltet.

Andra utslag av rymdromantiken var även att bilarna började få alltmer framträdande fenor som skulle likna rymdskepp och att orkestrar som "The Spot-niks" gjorde entré med stor succe. Till och med mopederna, det stora

des och Crescent tillverkade mopeder med raketinspirerat baklyse som i folkmund döptes raketarslet.

Inte ens livsmedel undkom rymdfebern utan varor som Raketost blev populärt på köksborden.

Också den ursvenska jordnära figuren Åsa-Nisse drabbades i en film "Åsa-Nisse i raketform".

Utställningar på planetariumet gav ett mycket seriöst, och ett minst lika optimistisk beskrivning hur andra himlakroppar inom en inte alltför avlägsen framtid skulle erövrats och koloniseras av jordbor.

Massor av människor från hela världen förhörde sig om möjligheterna för en rymdtripp och ledningen fick anställa fler tjänstemän som inte gjorde annat än tog upp beställningar och informerade om rymdresorna.

När fröken Barthner som beskrevs som lång, blond och skärpt gjorde sin beställning fick hon även besked att en

resa enkel väg skulle komma att ta 258 dagar.

Där stod också att en enkelvägsresa till Venus skulle ta 146 dagar och till Saturnus hela 830 dagar. Månen klarade man på fem dagar.

För Kay Barthners del verkade det ha varit äventyrslystnad som drev henne men annars hade de övriga biljetteknarna en mängd olika motiv och ett vanligt förekommande var att komma bort från jorden för att undersöka möjligheterna att bosätta sig på någon annan planet då de var övertygade att ett atomkrig inom en inte alltför avlägsen framtid skulle utplåna livet på jorden.

Nu räknade Kay inte med att kunna resa inom den närmaste framtiden utan först om tio till tjugo år trodde hon det skulle bära iväg.

En annan orsak till att hon valde just Mars som kallades den röda planeten var att man allmänt trodde att det skulle finnas någon form av liv där. Det spekulerades mycket i allmänt trodde att det skulle finnas någon form av liv där.

Det spekulerades mycket i de kanaler som man kunde urskilja på dess yta och det fanns också en utbredd teori om att det skulle finnas snökalotter och därmed vatten, grunden till allt liv, samt att ljuset skulle växla allt efter årstiderna. Det var bland annat detta fröken Barthner väntade att få se.

Och vänta fick hon, för någon resa har det än inte blivit av, det vet vi nu med facit i hand. Om hon ännu är vid liv skall hon uppskattningsvis vara mellan 70-80 år och om inte annat sätter åldern stopp för rymdfärder.

Lars Ekman

Sveriges första rymdfararaspirant Kay Barthner från en bild i Veckorevyn i oktober

UFO

Artikelserie i fem delar

De ville inte att historien skulle komma ut. Ingen skulle tro dem. För det som familjen Söderström sett på natthimlen över Vilhelmina i mars 1967 var verkligen ingen vanlig syn. Två stora cigarrformade föremål hängde i luften över skogsbrynet...

Text: SET MATSSON
Bild: SVEN SCHALIN,
GUNNAR BERGBOM

Familjen Söderström blev lokal-kändisar efter sin UFO-upplevelse. Många kallade dem lögnare – men de höll fast vid sin berättelse.

Det var mörkt blågrått, nästan svart och hängde olycksbådande över det lilla torpet. Det hade formen av en cigarr, och det var inte ensamt. Strax bakom fanns ett mindre, silvergrått föremål som stod alldeles stilla.

Betraktarna på marken var stela av skräck.

De första dagarna i mars 1967 hamnade plötsligt familjen Söderström på alla tidningars förstasidor. Med krigssvarta rubriker berättades historien om familjens skrämmande upplevelser under natten till den 4 mars. Än i dag betraktas händelsen som 60-talets mest intressanta observation av ett UFO.

Det råder inget tvivel om att det rör sig om ett äkta UFO. Trots att många försökt finns det ingen som kan förklara vad familjen såg den där natten för drygt 30 år sedan.

Bodde trångt

Torparparet Erik och Elsa Söderström bodde trångt med sina fyra barn i det lilla torpet Lövåsen utanför Vilhelmina. Alla barnen sov i samma rum, medan föräldrarna tillbringade nätterna i kökssoffan. Torpet ligger på en höjd med utsikt över älven Voj-

Skräcknatten i Vilh

Mot norrskenet såg vi två svävande bilder

mån och det är tre kilometer till närmaste granne.

Klockan hade passerat midnatt för en bra stund sedan när sönerna i familjen, Lenny och Tommy, var på väg hem i familjens gamla PV. De hade tillbringat den kylslagna kvällen – termometern på husväggen visade minus 20 grader – i en bilverkstad där de motorintresserade bröderna brukade hjälpa till.

Det var Lenny som satt bakom ratten. Han var 19 år och hade nyligen fått körkort. Bredvid honom i framsätet satt hans fyra år yngre bror Tommy.

När de passerade bron över Vojmån såg Tommy ett stort föremål som verkade sväva över älven.

Han ropade på Lenny och skrek att det var något svart på himlen

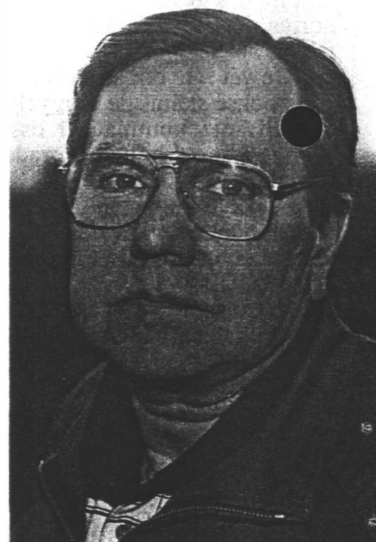
över deras torp, men Lenny reagerade inte utan fortsatte köra fram till gårdsplanen där han stannade bilen.

Inte moln

Nu såg båda två ett mörkt blågrått föremål i luften på torpets norra sida. I bakgrunden på avstånd spelade norrskenet upp sitt färgrika skådespel. Det mörka föremålet avtecknade sig mot ljuset. Tommy blev rädd och sprang in för att väcka sina föräldrar. Lenny satt kvar i bilen.

– Norrskenet var inte så starkt så jag såg inga skarpa konturer. Men det var åtminstone inga moln för de kan inte förflytta sig fram och tillbaka som det här gjorde, säger Lenny.

Det tog ett tag innan Erik och Elsa, yrvakna och sömndruckna, begrep vad en uppskrämd Tom-

Lenny Söderström var i tonåren när han och familjen såg de märkliga flygande cigarrerna. Han tvivlar inte på vad han såg, trots att det gått över 30 år sedan dess.

Plötsligt kom långväga främmande till den lilla stugan uppe i fjällen. UFO-forskaren Gösta Rehn var en av dem.

mypratade om. Nuhadeäven äldsta dottern Mary-Ann, 16 år, vaknat och de samlades i köket. Lennart försökte lysa på föremålet med billyktorna, men ljuset stoppades av en növvall.

– Jag var rädd och kände olust och sprang in till de andra.

Händer darrade

Genom köksfönstret såg familjen på föremålet i flera minuter utan att förstå vad det var för något. Det liknade inget de sett tidigare. Sedan började föremålet sakta röra sig mot älven.

* Då såg de plösligt också något annat. En mindre, silvergrå, farkost följde efter den blågrå massan.

De båda farkosterna rörde sig

elmina

Vinn en bok om UFO!

Detta var sista delen i vår uppmärksammade serie om UFO-fenomen. Kanske har också du haft liknande upplevelser?

Skriv i så fall till oss och berättat vad du varit med om. Kanske kan vi tillsammans med föreningen UFO-Sverige förklara vad du sett! Kanske kommer vi på besök för att skriva om det, om du själv vill. De insända bidragen deltar också i utlottningen av en ny bok skriven av Clas Svahn, ordförande i UFO-Sverige. Boken heter UFO – Möte med det okända och vi lottar ut fem exemplar.

Vi vill ha ditt bidrag senast den 22 september. Skicka bidraget till Allers, 251 85 Helsingborg. Märk kuvertet med "UFO".

med vaggande rörelser ner mot dalen, där de plötsligt satte upp farten och försvann norrut. Efter sig lämnade de en rökpust som hängde kvar i luften innan den skingrades.

Pappa Erik gick för att ringa polisen, men hans händer darrade så mycket att han inte lyckades slå numret. Samtidigt såg hans hustru ett rödaktigt sken som lyste upp ett av husen som fanns på tomten.

Men än var det inte över.

Trubbig cigarr

Efter en kort stund återvänder den silvergrå farkosten. Den ställer sig rakt över elledningen som korsar gårdsplanen på baksidan av torpet. I fem hela minuter står den stilla, innan den till slut sätter fart och försvinner åt nordväst. Den här gången för gott.

Elsa har genom årens lopp funderat mycket på vad hon var med om, och fortfarande, mer än 30 år efter den skräckfyllda natten, har hon ett klart minne av föremålets utseende.

– Det största föremålet påminde mest om en jättestor cigarr som var trubbig i båda ändarna, men det var så pass långt borta så vi hade svårt att se färgen på det. Den andra farkosten var alldeles rund och silverglänsande. Jag vet inte om den var bakom den större eller om den kom ut från den, men den gjorde en sväng och kom närmare och ställde sig över elledningen. Den hängde där alldeles stilla.

Inget av föremålen lyste av egen kraft. Att de trots det syntes så klart berodde på norrskenet och den klara, kalla natten. Och de försvann med en våldsam fart.

Efter 15 minuter var det hela över. En chockad och skrämd familj visste inte vad de skulle tro. Uppjagade och rädda hade de rusat fram och tillbaka mellan fönstren i det lilla torpet för att se så mycket som möjligt, men de visste inte vad de hade sett.

– Vi hade aldrig varit med om något liknande, och ovissheten

Clas Svahns kommentar:

Det har gått mer än 30 år sedan familjen Söderströms skräcknatt i Vilhelmina, och än finns det ingen förklaring. Clas Svahn menar att detta är en genuint gåtfull observation.

– Familjen var van vid norrsken och andra typer av himlafenomen, så att det skulle röra sig om något sådant kan vi räkna bort. Det här var något ovanligt som de aldrig hade sett förut och som rörde sig på himlen under lång tid nära deras hus.

Dessutom fanns det spår på isen nästa dag.

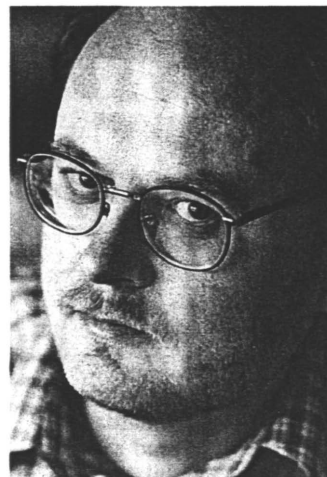
– Det är inte ovanligt att man gör en observation och sedan hittar spår nästa dag, och tror att det finns ett samband mellan dem. Men min erfarenhet är att de två sakerna oftast inte hör samman. Vi har tyvärr inte heller några bilder av spåren så de är svåra att bedöma.

Men det finns absolut inte något som talar för att deras historia skulle vara påhittad.

– Det var inte de själva, utan en släkting till dem som spred historien och de beklagade bittert att den kom ut. De blev kändisar och det var de inte alls intresserade av eller beredda på.

Och någon förklaring finns inte.

– Det var något som hände. Vad vet vi inte, säger Clas.

och sättet förmålen betedde sig på skrämd upp oss, säger Elsa som fortfarande undrar vad hon och resten av familjen egentligen såg.

De sov knappt något mer den natten, och de följande nätterna blev också oroliga.

Skulle det märkliga komma tillbaka?

De spanade ut i den mörka vinthematten med jämna mellanrum, men allt var som vanligt.

Familjen själv pratade inte med andra om vad de varit med om, men historien spred sig ändå i trakten, och snart var den allmänt känd.

När Lennart Sehlén, redaktör på Västerbottens Folkblad i Vilhelmina, fick nys om historien tog han med sig polismannen Rune Alveblad och intervjuade medlemmarna i familjen, en och en. Han försökte avslöja dem som bluffmakare, utan att lyckas. Alla berättade samma historia. Inte heller Rune Alveblad fann någon anledning att misstro dem.

Lennart Sehlén såg också de märkliga avtrycken i skarsnön som Erik och Tommy funnit cirka 150 meter från torpet. I en nästan 40 meter stor cirkel hade snön smält och packat sig samman till en hård yta.

När Lennart Sehlén publicerade historien väckte den stor uppmärksamhet, och spreds snabbt över hela landet. Yngste sonen Tommy blev intervjuad av Lennart Svahn i tv.

Även svenska försvaret visade intresse, men det var den tidens

främsta undersökare av UFO-fenomen, Gösta Rehn och Sven Schalin, som gjorde en noggrann undersökning av fallet.

Söndagen den 2 april kom de efter en ansträngande resa fram till Lövåsen. Deras undersökning visade att det större av föremålen förmodligen haft en diameter på 35 meter och tjockleken på mitten var 5 meter. Den mindre farkosten beräknades till cirka 10 meter i diameter med en tjocklek på 2 meter.

De två undersökarna fann inte heller några luckor i familjens historia som betecknades som trovärdig.

Familjen Söderström påverkades starkt av händelsen och började intressera sig för vad som hände uppe på den svarta nathimlen. Via postorder köpte de sig ett litet teleskop, och fördrev många mörka kvällar med att spana ut i universum.

Och de gjorde nya observationer.

Märkliga ljussken som de inte kunde identifiera.

Lysande planet

En gång ringde de efter tidningsmannen Lennart Sehlén som tillsammans med polisen Rune Alveblad begav sig till torpet. När de kom fram såg de ett starkt ljussken i väster som hade formen av en skiva. Ingen kunde med säkerhet säga vad det var, men det kan ha rört sig om en ljusstark planet.

Vid ett annat tillfälle, i september 1968, observerade Erik tre runda

Forts på nästa sid

Forts från föreg sida

föremål som flög i formation på hög höjd. Inga av observationerna blev någonsin förklarade, men det gjordes många försök att hitta naturliga orsaker till händelserna som utspelades den 4 mars.

Sex veckor senare hittades ett instrument från en finsk väderballong i en grantopp vilket ansågs förklara det hela.

Expressen hade då redan lanserat sin teori. Tidningen menade att familjen Söderström sett en urladdningsblixt från en matarledning på 20 kilovolt som passerade 200 meter från deras torp.

FOA anslöt sig till båda teorierna och betraktade dessa som möjliga förklaringar till fenomenet.

Men andra experter avfärdade bestämt teorierna. Väderballonger är inte i sällskap med varandra två och två, och en urladdningsblixt uppför sig inte på det sättet som familjen beskrev föremålen.

Finns det då andra naturliga förklaringar?

Egentligen inte. Natten till den 4 mars 1967 var klar och kall med norrsken. Det är osannolikt att dimmoln skulle uppstå med så tydliga avgränsningar att de tog formen av en cigarr och ett tefat.

Alla som var i kontakt med familjen betraktade dem som trovärdiga. Det rörde sig alltså inte om en påhittad historia, utan det står klart att familjen Söderström varit med om en både märklig och skrämmande upplevelse.

Tiden efter blev inte lätt för familjen. Den stora uppmärksamheten som händelsen fick i massmedia gjorde att många privatpersoner hörde av sig och ville komma på besök. Också utomlands uppmärksammades händelsen.

Aven om ingen som undersökte fallet någonsin tvivlade på familjens berättelse, var det många andra som började betrakta familjen som lite udda och konstig. En del påstod helt enkelt att hela historien var påhittad från början till slut. Alla i familjen drabbades av omgivningens misstro, men det var särskilt svårt för barnen. Yngste sonen Tommy upplevde det hela som ett helvete.

Också Lenny fick sin beskärda del.

– Det var inte så roligt när vi blev anklagade för att ljuga, men vi i familjen visste vad vi hade sett och vi var fyra stycken som tillsammans såg det, säger Lenny som fortfarande funderar över vad det var han såg den märkliga natten 1967.

– Personligen tror jag på någon utomjordisk aktivitet. Det är nog förklaringen, säger han. ■

Universums liv från födsel till död

Hittills har vi trott att universum utvidgning var ett övergående fenomen, och att vår värld en gång i framtiden åter skulle börja dra ihop sig. Undersökningar av fjärran supernovor visar dock att universum har ett slags inbyggd antityngdkraft. Därmed tecknar sig en ny och överraskande bild av universums liv från födelse till död. ●

Big Bang –
universum föds
ur ingenting
i ett inferno av
strålning och ljus.

VÅR HEMSIDA BESÖK DEN om du har möjligheter.

Där finns våra styrelseträffar och andra möten, som kan vara av intresse för dig som medlem. Det finns även lite information på engelska. Vår hemsida är faktiskt proffsig.

Internet - <http://come.to/vgufo>.

Ufo var satellit

■ Efter 3 000 rapporter och tolv års slit kan den ryska vetenskapsakademien avslöja: Petrozavodsk-fenomenet var inget ufo trots sitt märkliga ljussken. Det visade sig vara satelliten Kosmos-955 som sköts upp från en bas i Plesetsk, rapporterar DN.

Under 80-talet då vi var ute på skolor och fritidsgårdar och pratade om UFO, var det inte ovanligt att kvällen avslutades med att man ställde

frågan: "har du sett någonting själv?" Och svaret blev ju att: "nej, det har jag inte gjort". Och i och för sig var väl det inte någon större lögn. Det var det inte, men ibland kändes det som om man inte gärna

ville vidhålla det man trodde på själv.

Vi berättade då huvudsakligen om redan dokumenterade UFO-fall och som väl i stor utsträckning sker även idag. Men skulle man ställa samma fråga idag, till exempel "har du själv sett nåt UFO?", ja då skulle jag nog neka till att jag sett någonting. Dock inte om det då är frågan om ett oidentifierat föremål.

En sak till som är konstigt i det här som jag tänkte berätta, det upplevde jag efter sen man kan påstå att man är mer eller mindre halvblind. Och att då få göra en UFO-observation, -man trodde ju knappt att det var tänkbart eller möjligt.

Det här var i augusti, i slutet på augusti kan man säga, en lördag i halv femtiden. En kristallklar himmel och en sol i nedgående. Och som vi alla vet går solen ned i nordväst. Och där jag sitter, och även min sambo, så har vi då sydvästsidan av himlen synlig. Som vi sitter där och pratar, tittar jag upp och får se en boll eller kula stor som en tennisboll, 25 graders vinkel och den var vitfärgad. Jag försökte då att tala om för minsambo var hon skulle titta någon stans, för jag trodde ju faktisk inte mina ögon, eftersom jag vet att jag har mycket dålig syn.

Men som jag sitter där och försöker peka ut stället där den här skivan finns, så bara försvinner den på den kristallklara himlen. Inget moln, ingen ting syntes på himlen. Då reser jag mig upp och går cirka fyra meter ut på terrassen för att kunna se mera utav det som då blev den södra delen av himlen. Och då jag tittar upp ser jag månskärnan, en mycket blek sådan. Men det stärkte mig i min tro på vad jag såg, eftersom månskärnan hade samma färg som det här klotet eller skivan som jag såg. Då ante jag att jag kanske inte såg så illa, eftersom färgerna stämde. Men fortfarande ingen skiva som syntes, den var borta. Och skulle jag inte ha fått se månskärnan med den färgen den hade då, så skulle jag nog inte ha trott på skivan heller. Men när jag kunde se månskärnan som var ganska smal, då måste jag också ha sett skivan som hade samma färg, med klart avgränsade kanter. Jag vet ju att många som läser det här,....- "ja, det var ju inte så märkligt att han såg ett UFO, eftersom han ändå inte ser något". Men det är tack vare denna månskärva som jag vågar tala om den här historien.

Jag vill inte påstå att det var något speciellt med det hela, men det var något som inte är så vanligt att se på himlen.

Eftersom det inte fanns ett moln, kunde det inte ha varit en molntapp som var så klart avgränsat på himlen, och så kolosalt cirkelrund som den betedde sig. Även månen stod i ungefär samma vinkel vid det klockslaget den här eftermiddagen.

Arnold Idebring

TYST TRIANGEL SEDD I QUEENSLAND

10,10 på kvällen aug -99 Barbara Griffin 59 år och hennes svägerska Margie Griffin 39 år stod och fiskade på en brygga på Russellön, Morton Bay, Queensland. Det var en underbar kväll, himlen var klar och det var vindstilla. Fiskelyckan var dålig, men en mycket trevlig avkopplande kväll - tills vi såg objektet.

Jag observerade dessa mycket skarpt lysande bollar, 7 st allt som allt, kommande tvärs över oss från väst.

Jag tänkte för mig själv, min GUD, vilket sorts plan är detta? Jag har aldrig sett sådana plan förut. Jag har bott här i många år och jag känner mina flygplan.

Det här var inget flygplan. Det var triangelformat med sju strålande röda pulserande ljus.

Objektet hade östlig riktning från kusten utöver vattnet mot Russellön en av många små öar just vid kusten av Queensland. Objektet rörde sig mycket sakta "inget som liknade ett plan" och utan ljud.

Sen jag fått min svägerska uppmärksam genom att ropa Margie Margie. Jag fick ropa två gånger därför att hon tittade på objektet med vidöppen mun. "Vad tror Du detta kan vara"? Hon bara stod där och sade "Min GUD" Babs detta är ofantligt. Nej Babs det kan inte vara, kan det? Är det ett satan UFO?

Jag bara satt där och tittade på det, medan Margie började springa runt och kolla fiskeredskapen. Sen skrek jag åt Margie "Det är OK det är borta".

"Mags var tog det vägen"?

Objektet passerade bakom ön, utom synhåll, flygande ut över havet och syntes inte mera.

Märkliga sammanträffanden

av Mats Nilsson

Alla har väl någon gång hört talas om den fantastiska berättelsen om John Kennedy och Abraham Lincoln. Vid en jämförelse mellan presidenterna finner man många otroligt märkliga överensstämmelser.

Båda presidenterna var engagerade i arbete för medborgerliga rättigheter åt färgade.

Lincoln valdes in i kongressen 1847, Kennedy 1947. Lincoln valdes till president 1860 och Kennedy 1960. Båda presidenternas fruar miste en son genom dödsfall under den tid de bodde i Vita Huset.

Både Lincoln och Kennedy mördades på en fredag och i närvaro av sina hustrur.

Lincolns sekreterare, som hette Kennedy, rådde presidenten att inte gå till teatern (där han mördades). Kennedy sekreterare, som hette Lincoln, rådde Kennedy att inte åka till Dallas. Båda männen sköts i huvudet.

Deras efterträdare, som båda hette Johnson, var sydstatsbor, demokrater och hade tillhört senaten.

Andrew Johnson var född 1808, Lyndon B. Johnson 1908. John Wilkes Booth (som mördade Lincoln) var född 1839, Lee Harvey Oswald 1939.

Både Booth och Oswald var sydstatsbor och gynnade impopulära rörelser.

Boston Corbett och Jack Ruby mördade Booth respektive Oswald innan deras offer ställts inför rätta.

John Wilkes Booth och Lee Harvey Oswald har lika många bokstäver i sina namn, lika så de båda Johnson (13 bokstäver) samt Lincoln och Kennedy (7 bokstäver).

President Lincoln mördades i Fordteatern, President Kennedy i en bil av märket Lincoln, tillverkad av Ford.

Sedan 1840 har alla presidenter som valts med 20 års mellanrum, dött under sin ämbetsperiod.

1840 valdes William Henry Harrison. Han dog i lunginflammation 1841.

1860 valdes Abraham Lincoln. Han mördades 1865. 1880 blev James A Garfield vald. Han mördades 1881. 1900 omvaldes William McKinley men mördades 1901. 1920 valdes Warren G Harding. Han avled 1923 efter en magsjukdom. 1940 omvaldes Franklin D Roosevelt, vilken avled som president 1945. 1960 blev John F Kennedy vald. Han mördades 1963.

Sammanträffanden är inte bara ett vanligt inslag i vardagslivet utan kan också i viss mån framkallas genom att man för bok över dem. I förordet till "The occult", 1971 skriver Colin Wilson: *"Vid ett tillfälle när jag sökte efter en viss bestämd uppgift föll en bok ner ur bokhyllan och öppnade sig på rätta sidan."*

Här kommer några fler exempel på märkliga sammanträffanden.

På 1910-talet i London hängde man tre män för mordet på, Sir Edmundbury Godfrey som ägde rum på Greenberry Hill. Männen hette Green, Berry och Hill.

I Scunthorpe Evening Telegraph av den 26 april 1975 kan man läsa om golfspelaren Jim Tolan, som slog iväg sin boll mot fjortonde hålet på traktens golfbana. Bollen träffade en trekilos gräsand som just kom flygande förbi så att den föll ner på gräsmattan alldeles utanför puben Gräsanden.

På Bermuda blev två bröder dödade av precis samma taxi med samma taxichaufför, som hade samma passagerare i bilen, medan de på moped körde längs samma gata, men med exakt ett års mellanrum. Allt enligt Liverpool Echo, 21 juli 1975.

ÄR KRISTENDOMEN EN PRÄSTLÖGN.

Jag vet inte hur det står till nu, men när jag var liten trodde jag och mina jämnåriga som goda barn som alla de kristna dogmerna (lärosatserna) som de stora berättade för oss. Vad annat skulle vi göra? När vi kände att vi hade gjort något elakt eller dumt så var det Guds straff vi fruktade och honom vi bad om förlåtelse. Det var hans härlighet och godhet vi tyckte oss förnimma när naturen låg rik och vacker omkring oss. När vi kände oss rädda och betryckta eller intensivt önskade något, så var det till Gud vi vände oss i tyst bön och vi försummade inte att avsluta den med ett innerligt besvärjande "för Jesu skull" eller "i Guds namn". Det var Jesusbarnets födelse vi firade vid jul och hans lidande vid påsktiden, även om julklappar och äggätning spelade sin stora roll i att dessa helger kändes så festliga.

Sedan kom det ju omsider en tid då vi tog oss för pannan och började undra: detta kan ju inte vara riktigt? Hur har jag i herrans namn någonsin kunnat låta slå i mig något så galet? Det hänger ju inte ihop! Att en och samma andemakt har frambragt hela världen, det må vara hänt, och likaså att man kallar den för Gud (någon gasformig gubbe är det helt säkert inte)...men allt det där med yttersta domen och Jesus! Det är ju barockt! Om Gud är allsmäktig och har skapat allt så har han ju också skapat synden....och skall han så till på köpet bestraffa med eviga straff det han själv har skapat och tillåtit ske, då är han åtminstone inte allgod! En riktigt otäck ande måste han vara i så fall, alls inget att tycka om eller lita sig till.

Så orimliga och otidsenliga syntes oss då kristendomens dogmer att vi måste fråga oss: hur kan det vara möjligt att de ännu fortlever och lärs ut i modern och upplyst värld? Varför sker det, varför håller staten till och med en statskyrka med en massa avlönade ämbetsmän (prästerna) enkom för att "förkunna evangelium", det vill säga läran om Jesu Kristi gudom, så gott de förmår? Och det var lätt för många unga sinnen att slå över och sätta tro till de lättvindiga röster som sade: alltihop är en organiserad och medveten lögn, prästerna tror inte alls på eländet; det hela är bara något som man har hittat på att slå i folk för att ge dem annat att tänka på än mer betalt i fabriken och likställighet inför lagen.

Religionen hindrar social kamp och samhällets omdaning och det är därför de maktägande och rika håller den bakom ryggen."Religionen är opium för folket".

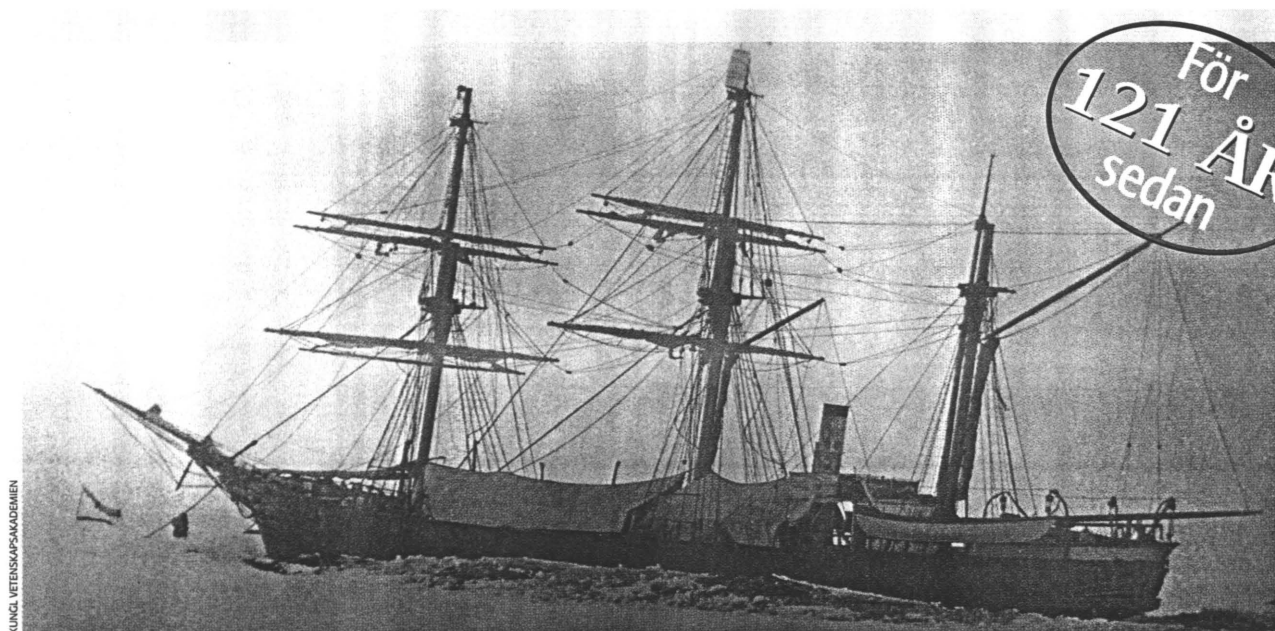
Men å andra sidan inskräpper den kristna läran plikten att vara som bröder även med de fattigaste och svagaste och dela allt med dem.

Det är heller inte sant att prästerna och lekmanpredikanterna i allmänhet är hycklare, som inte själva tror vad de lär ut. Snarare har de ofta den mest oryggliga tron; det är därför de har valt den levnadsbanan. Att påstå att den kristna religionen bara är ett medvetet hyckleri och en bakslug prästlögn är när allt kommer omkring nära nog lika orimligt som att tro att Jesus var Gud och att allt som står i Bibeln vore dagsens sanning.

Ur boken "Kristendomens uppkomst" av Ebbe Linde.

DET BÄSTA FRÅN VETENSKAPENS HISTORIA

Redaktör: Sebastian Relster

År 1879 seglade A Nordenskiöld som den förste genom Nordostpassagen. Fartyget satt fast tio månader i isen.

Fastskruvad i isen

På 1400-talet lyckades dristiga europeiske sjöfarare runda Afrikas sydspets för att därefter segla österut i jakten på Asiens rikedomar. Även om den långa resan kunde vara inkomstbringande, var den även farofylld, och därför började man snabbt drömma om en annan och kortare väg till Asien – en

genväg från Atlanten till Stilla havet. Först 1879 gick denna dröm i uppfyllelse. Besättningen på ångfartyget Vega seglade genom den så kallade Nordostpassagen – norr om Asien och genom Berings sund. Under resans gång satt de ohjälpligt fast i isen i tio månader vid Tjukterhalvöns norra kust vid Asiens östligaste ände. Det ofrivilliga uppehållet betraktades dock inte som

någon olycka. Det fanns gott om mat ombord, och tiden fördrevs med biologiska och oceanografiska mätningar.

Vegas befälhavare, Adolf Norden-skiöld, hade under tidigare resor nått en bra bit österut längs Sibirien genom att utnyttja ett isfritt område vid kusten. Denna kunskap utnyttjade han under den nästan två år långa resan från Karlskrona till Yokohama i Japan.

FORNTIDENS ASTRONAUTER.

Ett fotavtryck som är en miljon år gammalt - men mycket likt astronauternas fotspår på månen. En 50 000-årig bisonoxe med ett kulhål i pannan. 5000-åriga lerdockor klädda i rymddräkter.....

Det är några av de fynd som den ryske fornforskaren Alexander Kazantsev presenterar som bevis för sin teori att främmande rymdfarare har landat många gånger på vår jord i det förgångna.

För omkring 5000 år sedan landade främmande rymdfarare på den japanska ön Honshu. De kom från en okänd planet där utvecklingen hade nått högre än den nivå som vi befinner oss på idag. De kom till en stenåldersvärld där människorna ännu gick klädda i djurhudar.

Det är ett av de många besök som främmande civilisationer har företagit på vår jord - på olika platser och vid skilda tidpunkter i det förgångna.

Det häpnadsväckande påståendet kommer från den 64-årige Alexander Kazantsev - en av pionjärerna bland de sanningssökare som håller på att vända upp och ned på alla vedertagna begrepp om jordklotets och mänsklighetens förflutna.

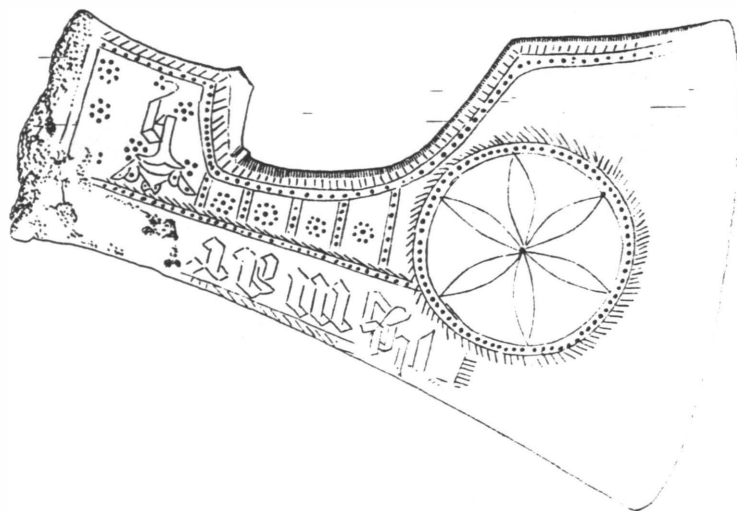
Denna nya forskning - vars mål är att bevisa att människosläktets utveckling periodvis bevakats och upprepade gånger påverkats av en eller flera utomjordiska civilisationer - föddes på 50-talet i Sovjet (rysk uppgift) och har sedan dess spritt sig över hela världen. Många framstående astronomer och andra vetenskapsmän accepterar teorierna som de mest logiska förklaringarna på mångtusenåriga gåtor.

Och det är inte bara teorier. Man anser sig ha funnit "spår" som tyder på att främlingar från andra världar har vistats på vår planet. Några av dessa fynd förvarar Alexander Kazantsev i sin bostad i södra utkanten av Moskva.

Jag var hemma hos Kazantsev en tidig vårdag när de ryska snödrivorna just har börjat smälta och solreflexerna blänkte i pölar på gator och gårdar. De låga solstrålarna flöt in genom fönstret i forskarens arbetsrum och fick två lerskulpturer på bordet att kasta långa slagskuggor. Grå figurer som stigit ut i solljuset ur ett tusenårigt dunkel.

25
Dessa lerdockor är 5000 år gamla. De kallas Jomon Dogus. (Jomon är benämningen på en epok i den japanska stenåldern - dogu är en dräkt som täcker både kroppen och huvudet.) De har blivit funna vid utgrävningar relativt nyligen i grottor vid "De gåtfulla flämmornas bukt" på den japanska centralön Honshu.

Alexander Kazantsev Och många forskare med honom är övertygade om att skulpturerna är avbildningar av främmande astronauter som landade i denna trakt under stenåldern.

LERDOCKOR BERÄTTAR.

Jag håller den största dockan i mina händer, vänder och vrider den varsamt. Den är drygt tre decimeter hög. Den har utstående tjocka armar och ben och en hjälm på huvudet med något som liknar stora motorglasögon. Dräkten är utsirad med spiralformade mönster. Kring hjälmens underdel löper en ring som faktiskt påminner om halsringen på nuvarande rymddräkter.

Mitt första intryck är att lerdockan skulle kunna vara en avgudabild, i praktklädnad, kanske för rituella fester.... Det är bara de där motorglasögonen....

Kazantsevs svar kommer omedelbart:

- Tänk på att den här statyetten är skulpterad av en stenåldersman som gick klädd i djurhud. Vad kunde han veta om praktfulla kläder? Nej, se på detaljerna och låt dockan berätta.

Dessa dräkter avslöjar vad det är för varelse som har funnits inne i den. Av dräktens form framgår att den består av en styv del som täcker bålen och mjuka, böjliga delar för armar och ben. Tydliga leder är markerade mellan de olika dräktdelarna. Det är inte händer som sticker ut ur ärmarna utan små gripklor - manipulatorer.

Ärmarna och byxbenen är tydligt uppblåsta - det tyder på att planeten som dessa varelser kommit ifrån hade ett högre lufttryck än jorden. Vår atmosfär var för tunn för dem - dräkten gav dem det tryck de var vana vid.

Observera att glasögonen på hjälmen har smala springor, säger Kazantsev. Likadant som de glasögon skidåkare brukar använda i fjällen till skydd mot det intensiva solljuset. Det avslöjar att varelsena bländades av solljuset på jorden - att de måste höra hemma på en planet vars sol var svagare än vår.

De grå Jomon Dogus-figurerna får allt mer likhet med astronauter ju mer ingående man betraktar dem. På en av dem upptäcker man ett runt "andningsfilter" just i munhöjd på hjälmen. På en annan tydliga "slanganslutningar" och en "lucka fästad med bultar". Man tänker att fantasin kanske skenar iväg. Men frågan kvarstår: Var har stenåldersmannen fått alla dessa detaljer ifrån?

Kazantsev har ett trumfkort till i sin bevisföring att skulpturen avbildar en astronaut: Man har nyligen funnit en tom Jomon Dogus-dräkt i Japan. En lerskulptur som avbildar endast själva dräkten och därmed visar att det verkligen är fråga om ett sammanhängande hölje som bäraren har kunnat ta av.

Ännu ett fynd har gjorts på samma plats - i en grotta vid "De gåtfulla flammornas bukt": En hällristning som knappast kan föreställa någonting annat än en raket - en projektilformad kropp med två utskjutande fenor och streck under som för att markera eldflammorna. Också den är 5000 år gammal enligt Kazantsev. Debatt pågår om ristningens verkliga ålder.

- Om man accepterar Jomon Dogus som avbildningar av främmande astrounater som besökte jorden i en avlägsen forntid - varifrån kan dessa varelser i så fall ha kommit? Inga högre livsformer kan ju ha utvecklats på någon annan av solens planeter....

- Det finns många intressanta teorier om den saken, svarar Alexander Kazantsev. De kan naturligtvis ha kommit från ett annat solsystem. Men det finns en annan möjlighet, den som jag själv tror på i första hand:

Det är riktigt att solens övriga planeter är olämpliga för uppkomsten av liv - de planeter som existerar idag.... Men mycket tyder på att det en gång har funnits ännu en planet mellan Mars och Jupiters banor. Nu ligger det som bekant ett bälte av tusentals större och mindre stenblock där - asteroidbältet. Man har antagit att det kan vara splitter av en planet som sprängts i stycken. Vi ryska forskare kallar den Faeton - efter den grekiska sagan om solgudens son som förolyckades på sin himlafärd. (Svenske vetenskapsmannen Hannes Alfven tror visserligen tvärt om - att asteroidbältet kan vara halvfabrikat till en blivande planet, material som inte hunnit samlas. Den ena teorin står mot den andra.)

- Min teori är att det fanns en avancerad civilisation på planeten Faeton, säger Kazantsev. Att denna civilisation förintade både sig själv och sin planet under ett atomkrig. Atomkatastrofen kan ha varit av en sådan omfattning att vätet i planetens oceaner exploderade som i en gigantisk vätebomb. Jag har diskuterat möjligheten av en sådan havsväteexplosion med den danske atomfysikern Niels Bohr och han ansåg den vara fullt tänkbar.

Atomåldern och rymdåldern är nära förknippade med varandra. Faetonerna kan ha haft rymdexpeditioner ute vid tidpunkten för den stora katastrofen. De kan ha anlagt baser på Mars och även landat på jorden.

- Det kan tänkas att den stora katastrofen på Faeton inträffade när en av deras rymdexpeditioner befann sig på jorden, spekulerar Kazantsev vidare. Kanske tvingades ett antal faetoner att stanna här. Vad kan i så fall ha hänt dem?

De måste förr eller senare krupit ur sina tryckdräkter - när de medförda luftförråden sinat - och försökt klara sig oskyddade i jordisk miljö. Omställningen måste ha varit svår men inte omöjlig. Efter hand bör deras organismer ha anpassat sig till våra naturförhållanden.

De själva fick i så fall anpassa sig till livet i en stenåldersvärld, långt under den nivå som deras civilisation nått upp till.

Civilisation - det är utbildning och industri. Här på jorden fanns ingetdera. Faetonerna måste ha tvingats acceptera de livsformer som rådde här för 5000 år sedan. De blev halvildar som livnärde sig på jakt och fiske, de smälte samman med sin omgivning.

- Detta är bara en av mina teorier, påpekar Kazantsev. Jag är inte alls säker på att det har gått till så, men det är en av möjligheterna.

En annan teori går ut på att faetonerna kan ha kommit till jorden mycket längre tillbaka i tiden. För en miljon år sedan! (I så fall har Jomon Dogus inget samband med dem - utan med andra, senare besökare från rymden.) Och då råkat ut för samma öde: Deras hemplanet förintades av en katastrof - de hade ingenstans att återvända.

- Den varianten skulle kunna förklara en olöst gåta i vårt förflutna, säger Kazantsev. Man har ju ännu inte funnit någon tydlig länk i utvecklingskedjan mellan djur och människa. Kanske är faetonerna våra verkliga urfäder. Från början högtstående varelser som degenererade när de klipptes av från sin civilisation. Efter några generationer kan de ha varit tillbaka på grottstadiet.

Det skulle också kunna förklara gåtan med människohjärnan - varför vi bara utnyttjar 4 procent av vår hjärnas kapacitet. Kanske har denna hjärna en gång rymt mycket mer kunskap och effektivitet - för att sedan till stor del somna in, stängas av, som en fabrik vars produktion överstiger behovet.

- Faeton måste ha varit en mycket kall planet om den låg så långt bort från solen som mellan Mars och Jupiter, påpekar jag. Och Kazantsev svarar:

- En planets temperatur avgörs inte bara av avståndet från solen utan också av kolsyremängden i atmosfären. Om det fanns 20-30 gånger mer kolsyra på Faeton än vi har i vår atmosfär så ~~bör så kallad drivhuseffekt ha gjort sig gällande - planeten~~ har mottagit mer värme än den utstrålat. Denna effekt råder på Venus och där är medeltemperaturen över +400 grader.

- På Faeton som legat så mycket längre bort från solen kan samma fenomen ha orsakat en livsvänlig temperatur på omkring 30 plusgrader. Där kan livsformer ha utvecklats som liknade de jordiska. Långt före oss.

RYMDMÄN BLEV VILDAR.

I en grå forntid kan alltså människoliknande varelser från en försvunnen planet ha vandrat på vår jord. Klädda i tryckdräkter för att kunna vistas i en atmosfär som var avsevärt tunnare än den som deras organismer var anpassade för. Försedda med ögonskydd för att uthärda en bländande sol.

(Om planeten Faeton någonsin har funnits så var solen på dess himmel knappt tredjedelen så stor som här.)

Främlingarna i de vidunderliga dräkterna måste ha gjort ett outplånligt intryck på stenåldersfolket. De måste ha blivit betraktade som övernaturliga varelser, blivit tillbedda som gudar. Och när de givit sig av igen gjorde man avbilder av dem med alla detaljer man kunde minnas. Små grå lerdockor att tillbe.

I generation efter generation, i hundratusentals år, skulle våra förfäder ha fått vandra den långsamma vandringen på nytt. Från den primitiva tillvaro de förfallit till - upp mot en ny civilisation. Som ännu långt ifrån nått de ursprungliga, glömda höjder den befunnit sig på i det längesedan förgångna. På en annan planet.

Teorin är fantastisk - men inte otänkbar.

ASTRONAUTENS FOTAVTRYCK - PÅ JORDEN.

- Herr Kazantsev, ni betraktar Jomon Dogus-skulpturerna som bevis för att främmande astronauter har besökt jorden för 5000 år sedan. Men denna teori om landning för en miljon år sedan - finns det något som helst fynd som stöder den?

I stället för att svara på min fråga börjar forskaren söka i sitt arkiv. Några sekunder senare ligger en bild framför mig på bordet. Ett foto av ett par händer som håller ett föremål liknande en grovmönstrad skosula. Den påminner om de astronautsulor som lämnade de första fotspåren på månen.

- Var så god, säger Alexander Kazantsev leende. Bilden visar en avgjutning av ett förstenat fotavtryck som blivit funnit i Gobi-öknen av en sovjetisk-kinesisk expedition. Detta fotspår har med vetenskapliga metoder beräknats vara ungefär en miljon-år gammalt! Skonumret är förresten 42. Ganska ordinärt.

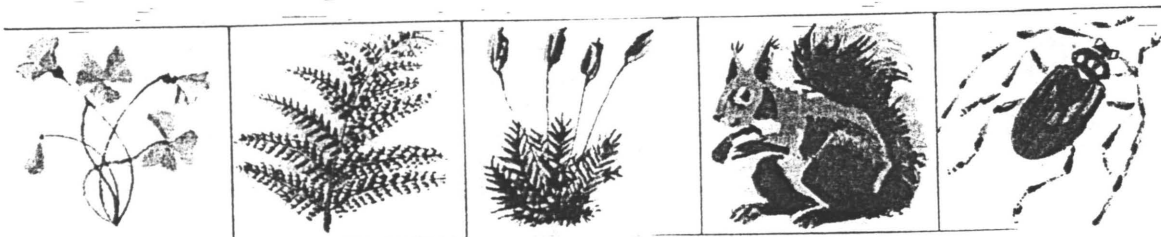
Har Neil Armstrong haft en kollega som för en miljon-år sedan satte sin fot på jorden, liksom han satte foten på månen 1969? Frågetecknet kvarstår, men faktum är att avgjutningen mer liknar en skosula än något annat.

- Några andra fynd, från andra tider?

- På Paleontologiska Museet här i Moskva finns skallen av en bisonoxe som är 50 000 år gammal. Den har ett kulhål i pannan. Experter har studerat det ingående. Hålet har orsakats av en gevärskula och ingenting annat. En liknande skalle med ett liknande skotthål finns i London. Hur ska man förklara dessa mysterier...?

Det har gjorts otaliga gåtfulla fynd av olika slag runt om i världen, som alla har en gemensam nämnare - den mest logiska förklaringen i samtliga fall är besök av utomjordiska rymdfarare. Platserna - det är Afrika, Indien, Australien, Mellan- och Sydamerika. I mindre Asien finns otaliga spår av liknande karaktär från biblisk tid och tidigare.....

Spaning efter spår av astronauter som besökte jorden i det förgångna har under det senaste decenniet blivit en forskning på modet. Kolleger till Kazantsev i andra länder håller på att finnkamma museer på jakt efter säregna föremål som tidigare fått alltför likgiltiga förklaringar eller inga alls.

Det senaste fyndet som gjordes så nyligen som 1969 är ett tusenårigt guldsmycke från Colombia. Det är bara 4 centimeter stort och har burits i en halskedja. Det har legat länge på ett museum utan att väcka något större uppseende. Tills en specialist fick ögonen på det och såg vad andra inte sett.

Man hade hittills trott att det lilla guldsmycket föreställde någon egendomlig insekt. Men det är en nästan exakt avbildning av ett "modernt deltavingat flygplan"! Det påminner om VTOL-plan med jetaggregat för lodrät start och landning.

Amerikanska forskare gick så långt att de lät göra en avgjutning av smycket i tåligare metall och testade den i vindtunnel. Resultatet var förbluffande - smycket hade goda aerodynamiska egenskaper. I full skala hade detta plan utan tvekan kunnat flyga.

Vem flög det verkliga planet för 1000 år sedan? Smycket måste vara en avbildning av något som någon sett.

Den slutsats som forskarna i branschen kommit fram till är att det verkliga planet troligen har använts av främmande astronauter som besökte jorden på 900-talet. Det kan ha tjänstgjort som en landningsfarkost utsänd från ett stort rymdskepp som parkerat i bana runt jorden. Och som transportmedel för besökarna mellan olika platser på jordytan.

DET FÄRSKASTE SPÅRET.

- Det är mängden av sådana fynd som man blir överväldigad av, säger Kazantsev. Om man synade dem ett i sänder skulle man kanske tala om tillfällighet - misstag - felaktig slutledning... Men hela detta komplex av spår runt om i världen - det kan man inte bara vifta bort.

Med den bevisföringen som bakgrund verkar det som om mänskligheten varit långt ifrån så isolerad av de ofantliga kosmiska avstånden som man hittills föreställt sig.

Ska man tro Alexander Kazantsev och hans kolleger så har jordklotet under årtusendenas lopp varit något av en tummelplats för främmande besökare. En experimentplats där överlägsna civilisationer studerat och direkt ingripit i ett lågstående släktes utveckling.

Kazantsev talar om kulturer som blomstrade upp på ofattbart kort tid. Om skrifter de efterlämnat som nästan rent ut berättar att de fått hjälp och kunskap av främlingar som kommit från rymden.

På min fråga hur många sådana besök vår planet uppskattningsvis kan ha haft, svarar Kazantsev:

- Den ryske astronomen Josif Sjklovskij uppskattar antalet främmande landsättningar som ägt rum på jorden under tidernas lopp till "femtusen". Men det tror jag är alldeles för optimistiskt.

Till sist några data om Alexander Kazantsev själv:

Född i staden Omsk i Sibirien år 1906. Utbildad till ingenjör där. Utexaminerad från Teknologiska Institutet i Tomsk år 1930. Chef för ett vetenskapligt institut fram till krigsslutet. Avancerade under kriget från menig till överste. Matematiker. Internationellt känd schackspelare. Ledamot i ryska sällskapet för Naturforskning. Har deltagit i två ishavsexpeditioner.

Kazantsev har dessutom deltagit i flera av de expeditioner som sökt efter spår av den gåtfulla Tunguska-meteoriten i Sibirien - eller rättare sagt efter orsaken till den förödande explosion som år 1908 ägde rum på stor höjd över urskogarna kring floden Steniga Tunguska.

Kazantsev är en av dem som tror att katastrofen orsakades inte av en meteor utan av ett utomjordiskt atomdrivet rymdskepp som exploderade. Händelsen är enligt hans uppfattning det senaste påtagliga spåret av främmande besökare på vår planet. Men det finns andra, mindre fantastiska förklaringar.

" Det finns också andra förklaringar till de japanska lerdockorna. Kazantsev har inte övertygat mig. Men jag tycker att hans teorier är fascinerande och värda att återberättas utanför Sovjet.

Detsamma gäller den ryske forskaren Zaitsev i nästa kapitel".

God Jul

Gott Nytt År !

